

R
O
T
A

M
a
g
n
u
s

W
å
h
l
b
e
r
g

© 2002-2005 Magnus Wahlberg
(Version 2.0)
Stockholm

CHARYBDIS

VANITAS

NATURA

CHARYBDIS

(1995-2005)

... är inte en början
det är ett slut

för allt som idag växer
faller en annan dag samman

arter likväl som jordar

livet och döden går hand i hand
som två sidor av ett ansikte

och kring vår dröm om vakenhet
formas våra tankar och tillfälliga liv

innan natten faller på
innan stjärnfönster öppnas mot den oändliga rymden
(och oron sjunker undan till insektsminnen bland brummande kretsar)

*

människoartens sista simtur i floden av järnblod
avslutar denna följd av giljotiner och romerska mynt
dessa cykler där den revolutionäre i finalen
kysser makten såsom älskaren kysser den otrogna hustrun

tableaux

ridån går ner över kritstrecksränder och asfalt
publiken skriker glatt da capo
och allt måste till min leda återupprepas ännu en gång

därför stiger nu de rostiga munnarna fram ur industrialismens öken
deras spruckna röster skär där de kommer åt

*

flickan i neonljuset
som sträckte ut sina tunna armar mot dig i skymningens början
och dina läppar i rött vidrördes skenbart av misstag

de söndertrampade nattfjärilarna vid flugornas väg

dagar av kall stadssol och nätters brutalitet
 som lämnat kvar endast tomma dockskal
 och uppnålade färgglada fjärilar

och i denna helveteskittel löser enzymerna upp den övergivne
 bit för bit tills allt som blir kvar är kanalernas grumliga diskvatten
 eller en merschedes med tonade rutor

*

en del i ett världsomfattande mycel
 där miljoner ansikten smält samman till ett
 där tusen och åter tusen händer
 slavar under de gröna transaktionsskuggorna

*

commedia dell'arte
 orubbliga masker i kontorslandskap
 roller som inte längre orkar bli fria
 för vad tjänar friheten egentligen till?
 (vart ska den fångade fly i detta fängelse av märkeskläder och poser?)

men denna dopfunt av lera
 ska spricka och släppa sitt grepp

mossa och murgröna ska täcka denna cementvärld
 och min ande ska återigen färdas fritt över stäppen
 under nätterna och dagarna

*

och från himmeln trädde honungsgudinnorna ner
 med kedjade fångar i sina händer

de var berusade av myrra
 och med ögonlock av opium och läppar av purpur
 (skeppsbrott och ruttnande bananskal)

deras utsökta gester av ihåligt glas blandade citronvin i begäret
 tills endast utmattningen blev kvar som nattens milda gäst
 under kristallsfären där de dränkte de starka i sitt sjunkande alghår
 (och de dränkta blev till marmor)

*

eller minnena av en illusion
där hon gav med en påfågels lätta hjärta
och kysste matthet till dina ögon
uti ensliga vandringar bland torra tistlar
ristande runor i dina revben

*

i den förlåtande trädgården
där belladonna och gullregn
sträcks ut av mjölkarmar
mot den tillfällige gästen

och minnena lösgör sig ur den dyiga vassbotten
guldfiskar simmar i cirklar runt kyliga näckrosansikten

och i denna tidsdamm
ska vi vila till slut
kalla och stela som ödlor
oberörda och tysta
i väntan på inget

*

medan andra väntar på tecken från skyn
och med bävan på han ska återvända till detta galna termitbo

så vi fortsätter gömma våra fallna under monument av sten
(för människooffer är mest passande i granit eller på kors)

den gyllene äran av ett lyckat rövartåg
ett förruttnat soldatlik som tinar upp på våren

aggressiviteten hos apan stegras i grupp

*

denna dans runt världens alabasteromfalos
där tunna spindeltrådar väver oss samman
i en framrusande ström av gener och generationer
där nytt liv ständigt föds ur det döende

hur mycket kan man inte skriva om detta?

(om människans sköra styrka)
(om människans kulturella skönhet)
(om människans totala barbari)

men allt detta är dammkorn
endast vackert lysande dammkorn
endast krossade diamanter i askan

*

det fanns en tid då draktänder såddes i jorden
och upp ur djupet störtade fram män av brons
som svingade sina svärd och skakade sina hjälmar

de gav sjukdomar och kedjor åt människorna
(honungsben och bittra svarta origamiblåd)

och bronsmännen lät regnet falla
över björkarnas guld såsom japansk lack

och när draktänderna sås igen ska
de kortsynta slitas sönder av Nemesis rovfågelsnäbb

*

(men även detta är endast dammkorn)

som minnet av en doft
en parfym som lätt antyds
och man faller mot brunnens djup
(nostalgins lockande förräderi)
där det obehagliga sedan länge
plockats bort av minnets kirurg

denna smärtsamma längtan
som får en att tappa andan
och långsamt spricka inuti som en gammal vas

tills endast förnuftet håller allt samman
(med billigt gips och vardagens rutingrimaser)

en kärlekens söndervittrande triumfbåge
där han ville ena dagen med natten
och leva bland guldforsar och pladdrande silverlöv
(fast allt var sprucket och luktade illa)

när hon kom med svarta kransar av hopflätade löften
och gav med vatten i sitt hår
och med svalor i sina händer

där hon vakade och krävde allt
utan att lämna något ifrån sig

i Charybdis virvlar där han fångades i utsökt dekadans
(och grönt till slut blev blått och verkligheten gick sönder)

*

glöm inte att för att bli ordentligt stekt
måste man vrida sig på spettet

*

i stunder av stillhet
i tider av ekande timglas och dagar av sorg

när han med gnistrande stjärnögon
såg ut i oändligheten
kall
torr
och tom
som en brusten ekpelare

(och innan hon väckte den enfaldige)

VANITAS

(1997-2005)

och hon drömde om sandkorn
som rann genom utsträckta händer
och om lakan som fladdrade i vinden

ett vitt och ett svart
där en rubinridå reste sig
och hästar betade i gräset
(tills ridån gick ner)

och hon såg
en kvinna i ett skyltfönster
där hjältarna spatserade
med portföljer av bronsaktier

och deras ögon
var fyllda av konton och sidenslipsar

till skillnad mot
varelserna i lysrörslampan
de som andades asbetskristaller i utslagna ormbunksblad
tills deras hostblod stelnat
och bara utspritt kalk låg kvar över torgen

och hon såg hur man kastade tärning
hur karriärkulisserna glänste
hur deras tunga namn stavades fram
genom industrihallar och kontorskomplex
(för gycklarna i guldkostymer fortsätter alltid att leva
även när deras stenhjärtan vittrat sönder)

dessa skramlande hjärnor
i havens och städers gravar

skepparna bakom godstransporterna av ögon och munnar
(tabellerna av alldagliga namn)

röken som sitter kvar i vår hud som dålig andedräkt

der mensch ist verrückt
und es kann nicht anderes sein

i fosterlandet där det byggdes monument över ensamheten
och i denna ödslighet stod resterna av Tatlins torn
utan förmåga att trösta den oskyddade

profeterna
bokbrännarna
formstöparna
de hatfulla

som slitna höstlöv
eller svaga irrljus i vinternatten

vilka faller
på en uråldrig strand

för att sedan glömmas
bland eonernas avlagringar
som ännu en utdöd art
(ett barndomens minne)

*

(en schackrutig värld där entropin spinner vidare
och endast lämnar söndervittrade städer kvar)

städer i vilka apbarnen fortfarande leker
bland högar av skalbaggedäck
under en himmel av oxiderad zink
där människorna lever i spruckna plåt cylindrar
en gång visionära i sina vita rockar

(stalagmiter och stalaktiter)

mänsklighetens uråldriga drömmar
vilka karvades ut i stål
ur Brasiliens djungellera

(minnets svävande silverklockor)
(en dopplereffekt i den tystnande arkitekturen)

och vi beundrade
våra kläder och deras kroppar

vi i järnplogar
indianerna i deras plötsliga leenden

och över dessa träkanoter och denna gröna lera
missionerade vi

lät dem falla tillsammans med oss
till en värld av hollywoodkulisser

till en värld fylld av rationalitet
till en värld utan innehåll
till en värld av släpande arbetarfötter och väloljade kugghjul

(en fernissa av svarta kistor som mullrar i skymningen)

med valutanamn ristade i varje trappsteg nedåt

på varje värdepapper
i allt snävare cirklar

uppjagade
upphaussade
som spinnare runt vaxljus

en flimmerskärmvärld
av konsumtionens bedrägliga drömmar

en vulkan av frätande lava
med kommersialismens lockande kön
vilket förvandlar anden till fiende
och vaktornen till semesterparadis

begärets tragedi
där den skenande hästens ögon
förvandlats till rimfrost

en cybernetisk värld
där skrän döljer de teknokratiska strukturerna

och kostymer och dräkter bokar tider
i väntan på den grå färden med mynt i ögonen

(guldkranar på ensliga hotellrum)
(vitt desinficerat kakel)
(heltäckningsmattor i långa korridorer)

allt detta kommer en dag att försvinna

bland ruinernas sånger i sanden
och trilobiternas picknickkorgar

fiskarna vid stranden kommer att sträcka ut sina åldriga spön
över sjöns grumliga vatten

de ska fånga karparnas luftbubblor i kupade händer
och låta dem falla mot guldytan i miljoner upphettade glasfragment

*

över staden med de störtande tornen
där mörkrets silverörnar kretsar

och deras munnar är fyllda av blod
när de fäller oskuldens blad
i det bittert svala vinterregnet

(underjordens matta radiaksken över
en stad som rests och störtat samman)

och spruckna bronsklockor
ekar som vattenringar
genom sandstensgula kloster
och porlande lundar

förbrända kryddor
och arabiska fönster
stelnar i nya former
bland arabesker och mosaiker
och somnar under täcken av mossa

*

och landet går över i havet
där lysmaskarnas röda lyktor
försvinner i en vägström

(vid stranden där maskinerna rostet samman
och nylonnäten blekts till tunt silverhår)

och makten förvisats
till evigt tillslutna bankvalv
under sju lås och tretton besvärjelser

och i kråkslott och getton
tänder natten sitt ljus
över vita puderansikten
och de äldres dunkla ögon

vattenstjärnor
vaggar nattens oroliga tankar till ro
och morgonen blir lättare att bära

Anunnaki träder fram ur minnena
och berättar hur Enki lät
skapa människornaⁱ

(hur de sju döttrarna dansade utan slöjor)
(hur de drack ur kokosnötterna)
(och hur sköldpaddorna hämtades vid hjältens återkomst)

men nu i järnålderns slutfas
är sköldpaddorna utrotade
och kokosnötterna syntetiska

l'homme est fou
et ça ne pourrait pas être autrement

och regnet som faller över syndarna
är askgrått

rökelsekaren är fyllda
och minerna allvarliga som skådespelare
när prästerna ber

"ge oss vår lycka
såsom vi förvägrar andra deras lycka
låt våra tankar bli till ett slaveri
för vi orkar inte längre tänka
låt vårt habegär bli vår mening
och kapitalet vår ursäkt

ge oss
ge oss
ge oss"

och kyrkans kärleksfulla hand
ska ge till de törstande
när de träffa marken
som saliga falläpplen
(skuldorgeln ska dåna för de döva)

*

men hon drömde
om annan tid
då den gamla parkens lindar sjöng
(om vissnad kärlek)
(om glömda grusgångar)

om fridfullhet och tysta promenader
om glittrande sjöar av lycka i hav av förväntan

där man hörde sorlet från konserthallen
och lövens stilla röster

där vi gick på igenvuxna stigar
och lyssnade till elektronbarnens ljusa sånger
(vi var isfåglar i evigheten som sträckte ut våra vingar
från horisont till horisont)

men vi glömde
att det finns en gräns
där allt tar slut
där andra tar vid

vi glömde
att våra händer
är fyllda av hål

att vi inte längre
kan fånga sanden mellan fingrarna

NATURA

(2000-2005)

under den blårosa barockhimmeln står
träfötterna på bryggan

vassen viskar när vattnet sprider sig i cirklar
(stora synliga vågor och osynliga små)

min syn öppnas och stängs
(vågor och sedan stillhet)

därefter ett tåg
rytmen från rälskarvar som lockar till sömn
tills man i halvdvala ser hur siffrorna tappar sin skärpa

drömmarna blandas med elakt gnistrande tungor

världen bromsas ner och går långsammare i sitt eviga ekorrhjul
(utan att förändras)

vinterskogen betraktar den framrusande maskinen
den betraktar oss
den talar till oss
men sedan länge har vi glömt hur man lyssnar
(vad Dodonas ekar viskar)

för vi hör inget utan våra blinkande mätinstrument

men träden ser hur åkerfälten täckts i brudslöja
hur älgarna pulsar fram genom snön

de ser hur molnen drar fram över dem i midvinterns blåhet
(rälsdunket tonar bort)

andedräkten från bergsdrakarna sveper in
flickan med linhåret

(från sol till måne breder den hårda lerjorden ut sig)

maskiner drar raka streck genom åkrar och skogar
asfaltsstigarna styr arbetsmyrorna till betonggrottorna

vägs skyltar av rost
(högar av fuktigt grusavfall)

en bakåtrusande cylindrisk tunnel
(den skenande händelsehorisonten)

*

himmeln är så svår att nå med människohänder
bara i tanken kan människor sväva till andra världar
(avstånden är allt för stora)
(fängelsets murar är allt för starka)

vi vildar med stensläggor
(vildar som vill avtvinga kosmos dess alfabet)

vi vet inte ens vad vi ser

vad rum, tid och avstånd verkligen är

*

i en vinter för eoner sedan
flög två svarta korpar över bergens vita kyla

deras näbbar av trä slog i vinden
när vi släpade oss fram genom skaren

stenarna talade och våra magar hungrade
innan vi med fällda kvarnvingar
steg ner från vitheten

(efteråt i stugvärmen dåsade björnarna i idet)
(strapatserna sjönk undan)

men detta var i en annan tidsålder
när jag var fri från min förtvivlan av att tillhöra arten människa

*

nu skapar man hjärtan av grus
och bygger guldslott mot himmeln
men vår längtan är så mycket större än denna lera

och smaragdkogen
som en gång öppnade barndomens ornamenterade port
är numera stängd av en dövblind portvakt

och födda ur gyttjan
med tappade vingar
stapplar vi vidare
(alla vi ingenjörens barn)

*

vattenvirvlar i tusch
som stjalpt ruttnade tång
på kullerstensstränder

och uppslängda av vågorna
låg fritidsbåtarnas minnen
tärnorna dök i vitt skum
och havets alla vidunder
tuggade på ankartåget under oss

vi gick över tid
över grovkornig sand med nakna fötter

vi gick under tallar
bland grå mygg med röda jackor till halsen

och blåmusslor och krabbor
vandrade i valrossens skaror

skogen den tysta
havet det brusande
de är av två släkten men båda talar
om folket som högg runor och ristade

om djuren som vandrade innan isarna kom

om miljoner år på denna ädelsten utan namn

och det blir kvällning
innan norgebåten löper in

små köer av människor med plastkassar och bilar
dyker upp ur valens buk

lastbilar med trötta ögon slår på sina strålkastare
(nattklubben skrålar)

och det blir natt
och det blir morgonen
(den andra dagen)

och med morgonen
kommer återigen tystnaden

havet tvättar bort alla röster

kajen vittrar sönder
och strandkålen täcker spåren

bränningarna talar om skepp som gått under
om skatter fångade av tjugoarmade bläckfiskar

havsfåglars skrån och landfåglars sånger möts i sällsam strid

salttången fyller luften med kommande minnen

vi träder in i tidlösheten
(i kalkstens och granitens tid)

allt det enkla fångade
(fåfången kontra evigheten)

och ur denna virvel av höstlöv
öppnades en tunnel
och stjärnmänniskan trädde slutligen fram...

ⁱ Sumerisk mytologi. Anunnaki var femtio gudasöner till himmelsguden Anu. Anunnaki kan vara en föregångare till de grekiska argonauterna. Enki var den gud vars "händer har skapat" människorna, och som bland annat var främjare av skriften, konsten och hantverket. Var även den som inrättade kulten av gudarna.